

Passie voor de sport

Snowboarder Jody Koenders vecht terug na ernstige val

Topsporters hebben vaak een echte vechtersmentaliteit. Ook na vervelende blessures krabbelen ze op en staan er weer bij belangrijke wedstrijden. Snowboarder Jody Koenders (27) is een wel heel extreem geval. Na een val in de *quarterpipe* op 3 maart 2006, raakte hij in coma. In december, net tien maanden na het ongeluk, stond hij alweer op zijn board.

Door Marjolein Spek

Warmond - Jody Koenders zit voor me bij zijn nieuwe werkgever Protest, waar hij als teammanager internationaal sporttalent scout. Hij vertelt met veel plezier over zijn baan.

Een jaar geleden was zijn situatie heel anders. Hij stond in de halve finale van de Arctic Challenge in Oslo, kwam zeer vervelend ten val en belandde in een coma. Na twee dagen ontwaakte hij. Zijn kaak was op meerdere plaatsen gebroken, hij had hersenletsel en kon niet meer lopen. Een lange revalidatieperiode volgde.

Jody stond op zijn zestiende voor het eerst op een snowboard. Relatief laat voor een topsporter, maar hij wist meteen dat dit het helemaal was. "De eerste keer dat ik op een board stond, wist ik, dit wil ik worden." Niet alleen Jody bleek overtuigd, ook de kenners zagen het zitten. Na een jaar werd hij opgenomen in het jong-talententeam, niet lang daarna deed hij mee aan het Nederlands Kampioenschap. Op zijn

eerste NK eindigde Jody als een na laatste. "Ik zei toen tegen iedereen, let maar op, volgend jaar word ik eerste. Ze moesten lachen, maar ik hield woord!" Vier keer werd hij Nederlands Kampioen en ook op internationale wedstrijden scoorde hij zeer goed. Hij verbleef veel in het buitenland en de laatste zes jaar kon hij van het snowboarden leven. "Het was zeker geen vetpot en in het begin kreeg ik steun van mijn ouders en had ik een bijbaantje, maar later deed ik het fulltime."

Vorig jaar maart deed Jody mee aan de Arctic Challenge in Oslo, *DE* wedstrijd der

wedstrijden. Voor de boarders zelf is daar goed presteren zo mogelijk belangrijker dan meedoen aan de Olympische Spelen. De wedstrijd speelt zich af in een quarterpipe van tien meter hoog, de hoogste ter wereld. Jody kwalificeerde zich gemakkelijk. Ook de kwartfinale kostte weinig moeite. In de halve finale moest iedere boarder vijf keer springen. Na een aantal sprongen stond Jody tweede. Hij maakte zich

"Toen ik voor het eerst op een snowboard stond, wist ik, dit wordt mijn beroep."

klaar voor de vierde sprong. “Op het moment dat ik me afzette, voelde ik dat ik veel snelheid kreeg. Ik kreeg te veel krachten op mijn benen door die hoge snelheid. Ik merkte meteen dat ik het niet kon houden. Het laatste deel voor de sprong werd de compressie zo hoog dat ik door mijn benen zakke. Ik maakte automatisch twee salto’s achterover.” *Besefte je iets op het moment dat je in de lucht was?* “Ik besefte wel dat het niet goed was en probeerde te kijken. Ik wilde ervoor zorgen dat ik goed terecht zou komen. Ik ben wel een keer eerder uitgegleden en toen kon ik me oriënteren. Maar dit keer was ik het helemaal kwijt. Ik hoopte maar dat ik in de ronding van de baan zou vallen. Helaas viel ik op de rand van de pipe.” De klap was hard, hij raakte de rand met zijn schouders en nek. Vervolgens stuitte hij in de ronding van de baan. “Op dat moment ging ik out. Ik kan me vaag het geluid van de sirenes herinneren. Daarna weet ik niets meer.”

Jody werd naar het ziekenhuis in Oslo gebracht. Twee dagen lag hij in coma. Toen hij bijkwam stonden zijn familie en vrienden rond het bed. “Tegen hen zei ik, jee, zijn jullie allemaal voor mij gekomen? Ik keek naar alle slangetjes om me heen en realiseerde me toen dat het echt mis was gegaan. Pijn had ik niet, want ik zat flink onder de morfine. Ik bleek wel een sarcastisch grapje te hebben gemaakt, een teken voor mijn moeder dat ik er weer echt was.” Nadat Jody uit zijn coma kwam, kon hij aan zijn kaak worden geopereerd. Die was op meerdere plaatsen gebroken. Zijn oog zat dicht en zijn zicht was slecht, doordat er zenuwen beklemd zaten. De rechterkant van zijn gezicht was verlamd.

Na veertien dagen mocht Jody naar Nederland. Ook daar heeft hij nog twee weken in het ziekenhuis gelegen. De revalidatie zou niet gemakkelijk worden, ook wisten de artsen niet of de verlamming in zijn gezicht nog zou bijtrekken.

Jody: “Nooit heb ik eraan getwijfeld dat ik weer op een board zou staan, ik ben er best nuchter onder geweest. Dat is ook de passie voor de sport. Topsporters hebben een bepaalde wilskracht en geven niet zomaar op.” Pas toen hij wilde gaan lopen, realiseerde hij zich dat hij nog een lange weg had te gaan. “Ik probeerde te lopen en merkte toen dat het niet ging. Mijn evenwichtsorgaan was door de val erg beschadigd, dus ik moest steeds steun zoeken. Door mijn rechteroog zag ik nog slecht, waardoor ik diepte heel moeilijk kon inschatten. Dat was heel frappant. Dingen als lopen en iets oppakken, waarover je normaal niet nadenkt en die je gewoon doet, kon ik niet meer of ze kostten opeens heel veel moeite.”

In Nederland deed hij veel oefeningen, zowel fysieke als mentale, om zijn geheugen te trainen. “Door de klap had ik last van concentratieproblemen en mijn korte termijngeheugen werkte slecht. Ik vertelde steeds hetzelfde. Om dat te trainen heb ik bijvoorbeeld memory gespeeld. Ook moest ik jongleren om mijn coördinatie te verbeteren.” Het revalidatieproces leek soms langzaam te gaan, maar uiteindelijk is hij er na een jaar alweer helemaal bovenop. “Soms heb ik nog wat concentratieproblemen, maar het wordt nog elke maand beter.” Zijn gezicht is bijna helemaal bijgetrokken. “Er is nog een heel klein verschil, maar als je wist hoe het was, ben ik nu zeer tevreden.”

Volhouder

Op 16 december, nog geen tien maanden na de val, stond Jody weer op zijn board. Voor een fotoshoot van de catalogus van Protest reisde hij af naar Canada. “Ik had stiekem in Zoetermeer op de indoorbaan al wat nieuw materiaal getest. Het voelde meteen weer goed, ik stond steeds te lachen op m’n board. Angst heb ik totaal niet gehad. Wel heb ik mijn moeder beloofd geen gekke dingen meer te doen.” (grijnst)

“Ik heb er nooit aan getwijfeld dat ik ooit weer op mijn board zou staan.”

In Canada probeerde Jody uit waar zijn grenzen liggen. “Natuurlijk, dat is menselijk. Ik merkte bij het boarden dat mijn coördinatie nog niet helemaal goed is bij hoge snelheid. Maar dat is te trainen. Ik heb er dus een goed gevoel over.”

Jody is echter niet meer van plan om aan wedstrijden mee te doen. Sinds vier maanden werkt de geboren Leidschendammer bij Protest in Warmond. Hij scout als teammanager jong talent voor snowboarden, maar ook voor de zomersporten, wakeboarden, kitesurfen en surfen. “De komende maanden zal ik, vooral in het buitenland, naar allerlei evenementen gaan om talent te spotten. We maken daar een talententeam van. Ik zorg er onder meer voor dat ze zich goed presenteren en dat ze met de media kunnen omgaan.” Jody heeft zich niet laten ontmoedigen door de vreselijke val. “Ik ben op dit moment heel gelukkig. Ik kan alles nog en heb een leuke baan. Nu ga ik mijn kennis overbrengen op de nieuwe generatie. Dat is super om te doen.” ■